

לבוא חודש לפני כן או חודש אחריו כן בעיקבות מיקרים אחרים. אבל הבית חומרהנפין לא היתה מיקרית. היא התי מלאה במשך הזמן, והיא עמדה שם, מוכנה להתפוצצות.

המילחמה השביעית מבטאת שינוי אסטרטגי חשוב ביותר כסיכסוך הישראלי-פלסטיני בן 40 (או כן 100) השנים.

שורהקרב המכריע כסיכסוך זה עבר מן החוץ אל הפנים.

זהי המילחמה הראשונה מאז 1948 שאינה מתנהלת מתוך לגבולות השילטון הישראלי, אלא בתוך הגבולות שלה.

האויב אינו צבא סדיר, וגם אינו ארגוןגרילה, אלא הציבור הפלסטיני כולו.

הציבור הזה מיוצג על-ידי אש"ף, אך היוזמה באה עכשיו מבפנים. משמע: המנהיגות המקומית הלוחמת, שהתגבשה במילחמה זו, תמלא תפקיד יותר ויותר חשוב בתוך אש"ף עצמו.

המילחמה הזאת לא תסתים על-ידי הסכם עם מלך ירדן, או

אפי שירי, נפגעי

עם מלכת הולנד. היא תסתים רק בהסכם-שלום בין ישראל ובין אש"ף.

הזו הצד הפלסטיני. מה בצד הישראלי?

זהי המילחמה שאין ישראל יכולה לנצח בה.

יש מילחמות שאי-אפשר לנצח בהן. החוכמה היא שלא להיגרר כלל אל תוך מילחמה כזאת.

כזו היתה מילחמת ויאט-נאם. כזו היתה מילחמת אלג'יריה. כאלה היו כל המילחמות הקולוניאליות בסוף המאה ה-20.

לכאורה יש הברל עצום בין המילחמה הפלסטינית של ישראל ובין מילחמת חמת ויאט-נאם. הטופוגרפיה שונה לגמרי. הנסיבות הפוליטיות שונות לחלוטין.

אך יש לכל המילחמות האלה מהות בסיסית משותפת: הנרי סיון של המדינה הכובשת לבי פות את רצונה בכוח על עם כבוש, המבקש להשתחרר.

אין לכך כל סיכוי, מפני שסיכסוך כזה אינו ניתן לפיתרון בכוח. הבריטים הביאו יותר מ-100 אלף חיילים נגד היישוב העברי, והוקאו מן הארץ. האמריקאים הביאו לוויאט-נאם יותר מחצי מיליון חיילים, בתוספת כוח אווירי וימי כביר, כדי לרכב עם אסיאתי קטן ומפגז, ונחלו תבוסה היסטורית. בסידרה על מילחמת ויאט-נאם, די מוקרת כעת בטלוויזיה הישראלית, מובאים הרבה נאומים שנאמו בשעתו פוליטיקאים וגנרלים אמריקאיים. הם

נראים נדיעבר כאדיזטים גמורים. דיבריהם או היו מטופשים כעליל. כל אחד מהם צריך למות מז בושא כאשר מקרינים עכשיו מתדש את נאומיו אלה. אך איש מהם לא היה טיפש. הם היו מיטב המדינאים של אומה גדולה — ג'ון קנדי, לינדון ג'ונסון, ריצ'ארד ניקסון, שריהם ויועציהם, ביניהם אנשים שחשבו שהם גאונים, כמו הנרי קיסינג'ר. כל אחד מהם מתפלל כיום שדבריו יישכחו, שטרטייהיומים ייעלמו כלא היו.

הגנרלים המופיעים בסידרה, ובפיה הם דברים הנשמעים כעת כפארודיה, היו גדולי המצביאים של ארצות הברית.

הדניע הטימוני כל האנשים החשובים האלה דברים שבעינינו שונים מנעוטי נעמוטינו מפני פוטנטיים שהם כסליהם? מפני שהם לא הבינו את גיב המילחמה שעסקו בה.

אתו הדבר יקרה לפוליטיקאים ולגנרלים שלנו. וגם לעיתונאים. בעוד כמה שנים יתביישו כולם בהצהרות שהם משמיעים עים כיום, והמתעוררת בסורי טייטלוויזיה, בהקלטות רדיו ובעיתונות. הם ירצו להיקבר באדמה ששמישהו יטימוץ את תו שיהם.

בעוד עשר שנים לא יישאר דבר מיצחק שמיר, משימעון פרס, מיצחק רבין ומרומיהם, חוץ מעדות זו, שהיא ראו או כאיוולת שלא-תיאמן. בה, ורק בה, יזכרו.

אני מקווה שהם יאריבו ימים, כדי שיעניש זה לא יחסך מהם.

יהיו או הרבה עיתונאים שישלמו כל הון שבעולם כדי שישכח מה הם כותבים כעת, מדי יום ביומו.

שום אלוף ישראל לא יצבור תהילה במילחמה זו. כולם ייצאו ממנה מגואר לים בדם וכבוץ. ההיסטוריה הישראלית לא תתפאר בהם ובמעשיהם.

זהו טיבה של מילחמה כזאת. כאשר יקרינו בעוד עשר שנים על המירקע את הופעת האלופים האלה בימים אלה, לא יסוה אותם איש ליהודה המכבי או ליצחק שדה. וגם לא לגיבורי אנטבה. ירצו פשוט לשכוח אותם.

איך תוכרע מילחמה זו? אני מאמין כי ההכרעה תי פול בליבו של החייל הישראלי, בליבו של הציבור הישראלי.

המילחמה תהיה יותר ויותר עכורה. אין מנוס מכך.

חיילי צה"ל ייקראו לעשות מעשים יותר ויותר מחרידים. גם מכך אין מנוס. יום-יום יקומו עוד ועוד חיילים ברי צועת עוז ובגדה המערבית, וישאלו: „מה אנחנו עושים פה? בשביל מה אנחנו הורגים את הילדים האלה, את הנשים האלה? מהי המטרה? מה יהיה הסוף?”

באשר יקומו די חיילים באי לה, תסתיים המילחמה. האפשרות החלופית היחידה היא שנהפוך לעם של פראי-אדם, שצבאנו יהיה צבא של קלגסים אכזריים וחסרי גשמה, שישראל תנודה על-ידי העולם כולו.

אינני מאמין בכך.

לזה ברור מראש. אין צורך ברוח הנבואה, כדי לדעת זאת. כשם שי לא היה צורך ברוח-הנבואה, כאשר ניי באנו זאת מעל עמודי שבווען זה לפני 35 שנים, לפני 20 שנים, ובכל שנה ושנה מאז.

ישראל נכנסה למילחמה השביעית בתולדותיה. המילחמה האכזרית ביותר. המילחמה העכורה ביותר. אולי גם המילחמה הארוכה ביותר.

מילחמה אבידה מראש. הלואי והיה קם היום המנהיג המסוגל לאמר את המילה הנואלת האחת: די.

חיל'הים מאוחד בתמיכתו בתוכנית — אחרי שכל המתנגדים מצאו עצמם בחוץ

המילחמה החדשה עברה לים. אחרי שהלביא הוכרע ויורט, על-תה על המירקע מטרה חדשה, יקרה מאור, והרכבה פחות זוהרת: הסנר מיס"פ 5. ספינת-טילים, שעדיין נמצאת על שולחן-השירטוט, אבל ארבע כמות נמצאות בצנרת תוכנית-העבודה של חיל-הים, והיא, יחד עם עוד שלוש צוללות חדשות, אמורה לפתור את כל בעיית האיום הצפוי מהים במשך שני העשורים הבאים, אם תפרוץ מילחמה. הנקודה היא שמחיר ארבע הספינות ושלוש הצוללות הוא 1,400,000,000 — מיליארד וארבע מאות מיליון — רולר, וכל מומחי הימייה נמצאים רק בחיל-הים, המציג, כלפי חוץ, חזית מיקצועית אחידה: פיתרון המיליארד וחצי (כמעט) הוא הפיתרון שלנו. ומה יכול להגיד על זה מטכ"ל יבשת-אווירי כמו שיש לצה"ל, או שר-ביטחון שגולד בקרבות הקטל ב-48, או חבר ועדת-יכספים מהכנסת, שהאיום היחידי מהים המגיע לתדעה שלו הוא המרווח הכחולה והצורבת?

כניגוד ללביא, שלגביו הוצגה התנגדות מיקצועית לכלי על-ידי צמרת חיל-האוויר, התנגדות שיריטה בסופו של דבר את מטוסי-הקרוב הישראלי, לא מוצגת התנגדות מיקצועית מצד הצי הישראלי.

לא מוצגת, אבל קיימת. איש מהדוברים בעד ונגד תוכנית ההצטיינות של חיל-הים אינו מוכן להזהרות בשמו, בדרגתו (הבכירה מאוד), ובעיסוקו הנוכחי. גם מאיור מערכת-הביטחון, האמורה להחליט על הנושא כבר בשבועות הקרובים, אין הצהרות חרי-משמעיות.

ההערכה היא שיימצא איזה שהוא פיתרון-ביניים, שמשמעותו אי-החלטה חותכת, שתעלה מאות מיליוני דולר-

רים נוספים. היחיד המוכן לדבר ולהודות הוא דובר-צה"ל, המנסח, לאקרי נית כרגיל, את התגובה הצפויה: „תוכנית-העבודה של צה"ל עומדת לפני סיום, וכאשר תושלם, תוצג לפני שר-הביטחון. למותר לציין כי במסגרת תוכנית-העבודה הצה"לית נרון גם חלי-קו של חיל-הים בתוכנית זו.” יופי. מה הוא כבר יכול להגיד?

● הזידה הימית

בחגיגה ימית, ישראל היא מדינת-קצה. כל נתיבי השיט ליהה

מפקד-לשעבר אלמוג 4 ספינות = 1,400,000,000 דולר

הם נתיבים הקשורים רק בה, ובהם מהלכות ספינות ממנה ואליה, מלבד שני נתיבים שבהם עובר החשיש וסחרי רות אחרות מלבנון לחופי סיני ומצי-ריים, ומסלולי-דיג שונים.

על הנתיבים האלה, ועל חופי-הימית דינה, שומר צי קטן, בן 20 אלף חיילים (מחציתם אנטי-מילואים), המאיישים 24 ספינות-טילים, 50 ספינות-מי-שמר, 13 נחתות, שתי רחפות ושלוש צוללות מיושנות. כל הפירסומים, אגב, הם לפי מקורות ורים.

הצי הזה של חיל-הים הישראלי אמור לתת תשובה לצי האויב הפוטנציאלי כים-התיכון, שעוצמתם גברה מאוד בשנים האחרונות, וסך-הכל היחס שבין עוצמת חיל-הים ובנים הוא עכשיו 1:8, לרעת חיל-הים הישראלי.

תוספת-הכוח העיקרית בים, העומדת מול ישראל, התגלתה בחיל-הים הסורי, שלרשותו מיספר כלים זהה בריוק לזה של ישראל, אבל הם מצויינים עכשיו בטילים חדשים, שהטווח שלהם הוא הרבה מעבר לאופק, הם פוגעים במטרות-נקודה במרחק של 100 מייל ימים, שהם 180 ק"מ. אלה הם טילייהסטטיק המשופרים, המסוגלים לפגוע מהים במטרות אסטרטגיות כמו תחנות-כוח וערי-החוף, שמבחינה צבאית הן בסך-הכל קטרטגיים פגיעים מאוד, שבהם

הוגשו 8 חלופות — אך 7 מהן הוגשו כדי להיפסל

ישן וחי צבא-המילואים של מדינת-ישראל, שהוא עיקר כוחה הצבאי.

לחיל-הים הסורי, ששרה-הגנה שלה הודיע לא מכבר שהאיוון האסטרטגי עם ישראל הושג — מטרה שאפס"א-לא-אסד הציב לעצמו אחרי שמצריים כרתה חוזה-שלום נפרד — צריך להרסיף את חיל-הים הלובי, בעל שש הצוללות, 24 הסטיילים עם טילי-האטומים האיטלקיים, הטובים שבטילי-יםיים שבויורה, את הצי האלג'ירי, הסעודי, ואף את הצי המצרי הגדול, שכל עוד הוא קיים צריך להתחשב בו, כלי

מפקד בן-שושן מומחים יש רק בחי